

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a soudců Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X, narozený X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Davidem Rolným
SPOLAK advokátní kancelář s. r. o.
sídlem 8. března 21/13, Liberec 5

proti

žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2024, č. j. MZDR 9583/2023-2/PRO

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Podanou žalobou je napadeno shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo v části výroku o vině změněno rozhodnutí Krajské hygienické stanice Libereckého kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 31. 3. 2023, sp. zn. S-KHSLB 02927/2021, č. j. KHSLB 01956/2023, tak, že datum 18. 12. 2021 bylo nahrazeno datem 18. 2. 2021. Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.
2. Správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“) a za tento přestupek mu podle § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve spojení s § 11 odst. 2 písm. f) zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění covid-19 a o změně některých souvisejících zákonů, uložil pokutu ve výši 2 000 Kč. Žalobci byla současně uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 18. 12. 2021 od přibližně 17:15 hod. do déle nejištěné doby pobýval za přítomnosti dalších tří osob v čekárně zubní ordinace X, ul. X, tedy ve vnitřních prostorách stavby, která nebyla jeho bydlištěm, bez ochranných prostředků dýchacích cest (nos, ústa) jako je respirátor, rouška, ústenka, šátek, šál nebo jiné prostředky, které brání šíření kapének, přestože čl. I/1 písm. a) mimořádného opatření č. j. MZDR 15757/2020-43/MIN/KAN ze dne 7. 12. 2020 byl pohyb a pobyt ve vnitřních prostorech staveb bez takového ochranného prostředku dýchacích cest zakázán.
3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že má za nepochybné, že se žalobce dne 18. 2. 2021 přibližně od 17:15 hod. do déle nezjištěné doby nacházel spolu se třemi dalšími osobami v čekárně ordinace X, tedy ve vnitřním prostoru stavby, která nebyla jeho bydlištěm. V uvedenou dobu mimořádné opatření stanovovalo zákaz pohybu a pobytu mj. ve vnitřních prostorech stavby bez nasazeného ochranného prostředku dýchacích cest. Žalovaný zdůraznil, že mimořádné opatření bylo vydáno v souladu se zákonem a nebylo zrušeno soudem. Mimořádná opatření jsou aktem veřejné správy a jako taková jsou nadaná presumpcí správnosti. Povinností žalobce bylo se mimořádným opatřením řídit. Žalovaný konstatoval, že si je vědom judikatury kritizující míru odůvodnění mimořádných opatření, nicméně tuto kritiku nelze paušalizovat a vztáhnout ji bez dalšího na všechna mimořádná opatření. Mimořádné opatření aplikované v projednávané věci obsahuje poměrně obsáhlé odůvodnění, které zahrnuje zejména popis vlivu nošení roušek, popis mechanismu přenosu, vlivu onemocnění covid-19 a odkazy na relevantní vědecké studie a doporučení. Žalovaný dále uvedl, že nasazenou mikinu, kterou žalobce považuje za ochranný prostředek dýchacích cest, za takový prostředek ve shodě se správním orgánem prvního stupně nepovažuje, neboť nebrání šíření kapének. Žalovaný souhlasil také se závěrem správního orgánu prvního stupně, že není třeba prokazovat filtrační účinnost mikiny, když je zřejmé, že límec mikiny nikdy nezakryje dýchací cesty tak, aby zabránil šíření kapének. Jednáním žalobce byla snížena účinnost přijatých mimořádných opatření. S ohledem na tyto skutečnosti považoval žalovaný všechny znaky skutkové podstaty přestupku podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví za naplněné. Podle žalovaného byla naplněna jak formální, tak materiální stránka přestupku. Žalovaný zdůraznil, že zejména ve zdravotnických zařízeních

je třeba trvat na striktním dodržování povinnosti mít nasazený způsobilý ochranný prostředek dýchacích cest. Jednáním žalobce byly ohroženy tři osoby nacházející se v tu dobu v čekárně ordinace MUDr. Stránské. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem prvního stupně i co do formy zavinění, tj. že žalobce jednal v nepřímém úmyslu. Také druh správního trestu byl dle žalovaného správním orgánem prvního stupně zvolen správně a výše uložené pokuty odpovídá okolnostem projednávané věci a ustálené rozhodovací praxi orgánu ochrany veřejného zdraví v obdobných věcech. Žalovaný zdůraznil, že pokuta byla uložena při samé dolní hranici sazby. K otázce důvěryhodnosti a nezájatosti svědka npor. X žalovaný uvedl, že ze žádného důkazu či okolnosti projednávané věci nelze dovodit, že by měl svědek osobní zájem na výsledku řízení v podobě potrestání žalobce. Z ničeho také nelze dovodit, že by byl svědek nedůvěryhodný. Rozpory ve výpovědi svědka a obviněného jsou pouze v otázkách, které jsou pro posouzení odpovědnosti žalobce za přestupek irelevantní.

II. Žaloba

4. Žalobce v žalobě především odmítl, že by se uvedeného přestupku dopustil. Nesouhlasil se závěrem, že měl porušit povinnost uloženou mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví č. j. MZDR 15757/2020-43/MIN/KAN. Dýchací cesty měl zcela zakryté v souladu s dikcí mimořádného opatření, a to pomocí svého svrchního oděvu - mikiny. Mimořádné opatření nařizovalo všem osobám ve vnitřních prostorech staveb zakrytí dýchacích cest a jako vhodný prostředek označovalo vedle standardních způsobů ochrany jakým je rouška či respirátor, také například šátek či šál. Teprve pozdějším mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví č. j. MZDR 15757/2020-44/MIN/KAN účinným od 25. 2. 2021 byla nařízena povinnost zakrytí dýchacích cest prostřednictvím respirátoru nebo obdobného prostředku splňujícího již jasně definovaný požadavek filtrační účinnosti a požadavky příslušné ČSN normy. Mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví platné v době, kdy se měl žalobce přestupku dopustit, ale umožňovalo ochranu dýchacích cest pomocí celé řady prostředků, včetně zcela obyčejných součástí oděvu, jakými jsou právě šátek či šála. Pokud měl žalobce dýchací cesty v čekárně ordinace zakryté mikinou, jednal v souladu s mimořádným opatřením platným v rozhodné době, neboť se jednalo o prostředek zcela srovnatelný s přímo zmiňovaným šátkem či šálem. Správní orgány, které rozhodly pouze na základě svých domněnek a úvah, bez provedení jakéhokoli dokazování toho, zda svrchní část oděvu je či není způsobilá zabránit šíření kapének, např. oproti opatřením přímo zmiňovanému šátku, svévolně rozhodly o vině žalobce a toho následně sankcionovaly. Dle žalobce nemá skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, oporu ve spisovém materiálu.
5. Žalobce dále konstatoval, že mimořádné opatření č. j. MZDR 15757/2020-47/MIN/KAN ze dne 6. 4. 2021 navazující na mimořádné opatření použité v posuzované věci bylo Nejvyšším správním soudem prohlášeno z důvodu nedostatečnosti odůvodnění za nezákonné, a to za situace kdy znění obou těchto mimořádných opatření jsou v zásadě velmi obdobná, a to zejména co do odůvodnění. Pokud bylo pozdější, z velké části totožné, resp. mírně dokonce rozsáhlejší mimořádné opatření ze strany správních soudů zrušeno z toho důvodu, že neobsahovalo zákonem požadované odůvodnění, je nutné touto optikou pohlížet i na dřívější mimořádné opatření č. j. MZDR 15757/2020-43/MIN/KAN.
6. Žalobce dále namítal, že se správní orgány vůbec nezabývaly důvěryhodností svědka X, přestože žalobce opakovaně v rámci správního řízení poukazoval na to, že mezi ním a

svědkem X došlo v den, kdy měl být přestupek spáchán, k roztržce a hádce, svědek byl ve vztahu k žalobci hrubý, arogantní a působil zastrašujícím dojmem.

7. Závěrem žalobce vyjádřil přesvědčení o absenci materiální stránky přestupku. Žalobce trval na tom, že se žádného společensky škodlivého činu nedopustil, neboť neporušil ani neohrozil zájem chráněný zákonem. V čekárně zakryté dýchací cesty měl, nadto se usadil na opačnou stranu místnosti, tak aby dodržel bezpečnou vzdálenost od dalších osob. Žalovaný navíc v napadeném rozhodnutí nesprávně uvádí, že jednáním žalobce měl být ohrožen manželský pár, který se v čekárně nacházel, což však bylo jednoznačně vyvráceno listinným důkazem - sdělením společnosti MEDSIX s. r. o. ze dne 7. 11. 2022, dle kterého se v čekárně měly nacházet celkem čtyři osoby, žalobce, svědek X a dále paní X a X. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
8. Pro případ, že by soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, žalobce navrhoval, aby bylo konstatováno, že trest byl uložen v nepřiměřené výši a upustil od jeho uložení, případně trest zmírnil v mezích zákonem povolených.

III. Vyjádření žalovaného

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zopakoval, že přetažením límce mikiny přes dýchací cesty není zajištěno bránění šíření kapének, což mimořádné opatření vyžaduje. Žalovaný trval na závěru, že filtrační účinnost mikiny není třeba prokazovat. Límec mikiny nikdy nezakryje dýchací cesty tak, aby zabránil šíření kapének. S ohledem na mechanismus přenosu onemocnění covid-19 tzv. kapénkovou infekcí je přiléhání ochranných prostředků dýchacích cest k obličeji nezbytným předpokladem pro zabránění šíření tohoto onemocnění. Žalovaný připustil, že některá mimořádná opatření byla správními soudy zrušena pro nezákonnost, to ale není případ mimořádného opatření aplikovaného v projednávané věci. Bylo povinností žalobce se v době spáchání přestupku platným a účinným mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví řídit. Mimořádná opatření Ministerstva zdravotnictví jsou opatřeními obecné povahy. Předmětem řízení o podané žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není přezkum zákonnosti mimořádného opatření. K soudnímu přezkumu opatření obecné povahy slouží jiné řízení. Mimořádné opatření aplikované v projednávané věci však již nemůže být úspěšně napadeno návrhem na zrušení opatření obecné povahy. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tím, že by byl v řízení o přestupku proveden jakýkoli nezákonný důkaz. Z žádného podkladu ve spisu nelze dovodit osobní zaujatost svědka X či důvod pro jeho nevěrohodnost. Ohledně naplnění materiální stránky přestupku žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, kde se touto problematikou podrobně zabýval. Na naplnění materiální stránky přestupku by se nic nezměnilo, ani kdyby bylo pravdivé tvrzení žalobce, že se v čekárně nenacházel starší manželský pár. Žalobce sám nezpochybňuje, že se v době jeho pobytu v čekárně ordinace zdravotnického zařízení nacházely další osoby. Pro naplnění materiální stránky přestupku je podstatné, že se v okolí žalobce někdo nacházel a tuto osobu svým jednáním žalobce ohrozil. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

IV. Posouzení soudem

10. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví

ovládáno, s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

11. Ve věci proběhlo dne 2. 4. 2025 ústní jednání při němž žalobce i žalovaný setrvali na své právní argumentaci.
12. Soud se nejprve musel zabývat otázkou zákonnosti mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví č. j. MZDR 15757/2020-43/MIN/KAN, jako podkladového aktu pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
13. V rozsudku ze dne 30. 6. 2021, č. j. 9 As 264/2020-51, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že správní soudy mohou přezkoumávat soulad krizového opatření, které není opatřením obecné povahy, ale jiným právním předpisem *sui generis* a jehož případné zrušení náleží výhradně Ústavnímu soudu, jen v souvislosti s jeho použitím v konkrétně a individuálně vymezené věci (incidenčně). „Bylo-li krizové opatření použito v nějakém rozhodnutí správního orgánu, bude soulad krizového opatření se zákonem či ústavním pořádkem posuzován v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.). Podobně vyvolá-li krizové opatření nezákonný zásah správního orgánu, bude přezkoumáno v rámci řízení o zásahové žalobě podle § 82 a násl. s. ř. s.“ Tento závěr následoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 23. 10. 2023, č. j. 6 As 282/2022-39, a vztáhnul ho i na mimořádná opatření Ministerstva zdravotnictví, konkrétně č. j. MZDR 15757/2020-43/MIN/KAN (podkladové mimořádné opatření v nyní posuzované věci).
14. Soud připomíná, že podkladové mimořádné opatření nebylo v příslušném řízení správním soudem zrušeno ani nebyl konstatován jeho rozpor se zákonem. Krajský soud v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí tedy není oprávněn provádět jeho abstraktní přezkum. Jeho soulad se zákonem může posoudit jen v souvislosti s jeho použitím v nyní posuzované věci (incidenčně).
15. Přezkumu mimořádných opatření týkajících se povinnosti nosit ochranu dýchacích cest se opakovaně věnoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 27. 5. 2021, č. j. 7 Ao 6/2021-112, ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 Ao 12/2021-81, ze dne 27. 7. 2021, č. j. 8 Ao 17/2021-63, a ze dne 30. 7. 2021, č. j. 5 Ao 25/2021-51. Žádný z těchto rozsudků nezrušil mimořádné opatření ani nevyslovil jeho nezákonnost proto, že nebylo vydáno v situaci probíhající nebo hrozící epidemie onemocnění covid-19. V rozsudku ze dne 20. 10. 2021, č. j. 2 Ao 7/2021-157, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že povinnost nosit respirátor (stanovená tehdy mimořádným opatřením odpůrce č. j. MZDR 15757/2020-56/MIN/KAN) je účinný, potřebný a přiměřený nástroj potlačování a předcházení epidemie onemocnění covid-19. Soud tehdy shledal, že mimořádné opatření zasahuje do práv jednotlivců v únosné míře a současně stanoví výjimky, které zajišťují, aby v individuálních případech nepůsobilo nepřiměřené zásahy (bod 78 rozsudku č. j. 2 Ao 7/2021-157).
16. V rozsudku ze dne 9. 2. 2022, č. j. 10 Ao 28/2021-36, Nejvyšší správní soud shrnul, že již v minulosti vyslovil, že mimořádné opatření zavádějící povinnost nosit ochranu dýchacích cest jako takové není nezákonné.
17. Žalobce zákonnost mimořádného opatření jako celku zpochybňoval pouze odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Ao 6/2021-112, který konstatoval rozpor pozdějšího mimořádného opatření č. j. MZDR 15757/2020-47/MIN/KAN se zákonem z důvodu nedostatků jeho odůvodnění. Žalobce poukazoval na to, že odůvodnění obou

mimořádných opatření je téměř totožné a je tudíž nutné pohlížet stejně i na mimořádné opatření č. j. MZDR 15757/2020-43/MIN/KAN.

18. Jenom proto, že Nejvyšší správní soud konstatoval rozpor mimořádného opatření č. j. MZDR 15757/2020-47/MIN/KAN se zákonem z důvodů nedostatku jeho odůvodnění, ale nelze usuzovat na nezákonnost mimořádného opatření č. j. MZDR 15757/2020-43/MIN/KAN, resp. jeho aplikace na posuzovaný případ.
19. Odůvodnění obou mimořádných opatření jsou sice skutečně do značné části shodná. Ostatně i Nejvyšší správní soud v žalobcem citovaném rozsudku č. j. 7 Ao 6/2021-112, upozornil na to, že prvních 5 stran odůvodnění se doslovně shoduje s odůvodněním mimořádného opatření č. j. MZDR 15757/2020-43/MIN/KAN. Nejvyšší správní soud však současně konstatoval: *Zásadní rozdíl je pak dán v požadavcích na kvalitu prostředků ochrany dýchacích cest, kdy opatření ze dne 7. 12. 2020 akceptovalo použití nejen obvyčejných roušek, ale také šátku, šálu nebo jiných nespécifikovaných prostředků. Aby takové odůvodnění obstálo i u aktuálně přezkoumávaného mimořádného opatření, musel by v něm odpůrce náležitě reflektovat jednak významné zvýšení nároků na kvalitu, resp. bariérový efekt, ochranných prostředků, ale i bezprecedentní rozšíření teritoriální působnosti ukládané povinnosti, jehož faktickým následkem je v podstatě celodenní nošení ochrany dýchacích cest o stanovené kvalitě. Bylo na místě, aby odpůrce tyto své kroky řádně ozřejmil a vyhodnotil jejich dopad na obyvatele.* Z uvedeného je tak zřejmé, že Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku posuzoval odůvodnění mimořádného opatření zavádějícího povinnosti široké veřejnosti v úplně jiné šíři a počítajícího i s kvalitativně jiným typem ochranného prostředku (respirátor či chirurgická rouška).
20. V posuzované věci je třeba zdůraznit, že žalobce se přestupku dopustil ve zdravotnickém zařízení, kde, jak zdůraznil již žalovaný v napadeném rozhodnutí, je třeba trvat na striktním dodržování povinnosti mít nasazený způsobitý ochranný prostředek dýchacích cest. Právě ve zdravotnických zařízeních se zpravidla nacházejí osoby, jejichž zdraví je oslabeno, proto také vyžadují lékařskou péči.
21. Skutkový stav byl podle zdejšího soudu zjištěn dostatečně. Výpověď žalobce a svědka X se sice v detailech liší, z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupu však tyto detaily nejsou rozhodné. Ani žalobce nepopírá, že se v čekárně ordinace X další osoby nacházely a v tomto směru není rozhodné, zda se kromě npor. X jednalo o starší manželský pár, či o dvě ženy. V žádné případě pak nelze provedený výslech svědka X označit za nezákonný, z ničeho nevyplývá, že by byl svědek X osobně zainteresován na potrestání žalobce.
22. Správní orgány také správně vyhodnotily, že límec mikiny za adekvátní ochranný prostředek dýchacích cest považovat nelze. Ani soud nepovažuje za nutné prokazovat filtrační účinnost mikiny, neboť je zřejmé, že límec mikiny nikdy nezakryje dýchací cesty tak, aby zabránil šíření kapének. Žalovaný správně upozornil na to, že pro zachování účinnosti ochranných prostředků dýchacích cest je nutné, aby doléhaly na obličej, což vytažený límec mikiny nesplňuje.
23. Při hodnocení materiálního znaku skutkové podstaty přestupku vycházely správní orgány z judikatury Nejvyššího správního soudu, který ve svých rozhodnutích zaujal tento názor: *„Lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či obrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak*

přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ (srov. např. rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS, ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-77, ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23).

24. Z výše uvedeného vyplývá, že korekce přes materiální stránku přestupku je vyhrazena jen případům výjimečným, s mimořádně nízkou škodlivostí pro společnost. Z okolností projednávané věci však nic takového nevyplynulo. Správní orgány neměly indicie nasvědčující existenci nějakých významných okolností, které by závěr o existenci materiální stránky přestupku v konkrétním případě vylučovaly.
25. Soud k tomu dodává, že materiální znak ohrožovacího přestupku spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení.
26. Vzhledem k tomu, že žalobce požádal o moderaci uložené pokuty, zkoumal zdejší soud také to, zda pokuta nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
27. Uvedené ustanovení zakládá moderační právo soudu pro případ uložení zjevně nepřiměřeného trestu na návrh žalobce. Smyslem a účelem moderace pak není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. V případě sankcí z obecných hledisek méně závažných proto bude moderace sankce zpravidla vzácnější než v případě sankcí výrazných (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, č. 2672/2012 Sb. NSS).
28. Soud tak v rámci moderačního práva zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená.
29. V posuzovaném případě byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč za přestupek, za nějž lze uložit pokutu až do výše 200 000 Kč. S ohledem na to, že pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonné sazby, nelze dle zdejšího soudu uloženou pokutu považovat za zjevně nepřiměřenou. Sankce byla volena tak, aby plnila účely preventivní i represivní, a současně byla také dostatečně odrazující pro případné opakování deliktního jednání. Správní orgán prvního stupně náležitě zdůvodnil, proč byla zvolena konkrétní výše sankce. Konstatoval, že polehčující ani přitěžující okolnosti nebyly shledány, a přihlédl k tomu, že

žalobce dosud nebyl pro přestupek projednáván. Soud neshledal, že by uložená sankce neodpovídala okolnostem případu. Žalobce navíc netvrdil a ani neprokázal žádné konkrétní důvody, proč by se mělo jednat o sankci zjevně nepřiměřenou. Zároveň o zjevně nepřiměřenou výši sankce se nejedná v případě, kdy pokuta byla uložena těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, č. 225/2004 Sb. NSS).

V. Závěr a náklady řízení

30. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
32. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, který požadoval přiznání jízdného za cestu k soudu. Schopnost a povinnost hájit vlastní rozhodnutí před soudem je však integrální součástí řádného výkonu státní správy. Jinými slovy, jde o samozřejmou součást povinností plynoucí z běžné správní agendy. Soud proto ve sporu úspěšnému žalovanému náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
předsedkyně senátu